

För dina ögonkast;
Din blotta vink omhvälfver
Dess yta i en hast:
Men, under alla öden,
Är du den frommes tröst;
I lifvet och i döden
Till dig han höjer glad sin röst.

Så länge hjertat andas,
Och tungan stamma kan ett ljud,
Skall ock min stämma blandas
I verdars lof till härars Gud.
Förstummen, snöda sinnen,
Som hafven synden kär!
Från jordens krets försvinnen,
Ty jorden Herrans är.
Må glädjens rena toner
Ifrån dess hela rund,
Dess hyddor och dess throner,
Hans lof förkunna hvarje stund!

* * *

Sjung, min själ!
Den Eviges lof:
Hallelujah!